

stemte om det samme minus fire forbehold, som blev godtaget af befolkningen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Vi stemte om fuldstændig det samme lovforslag i 1993, som vi stemte om i 1992.

Men lad mig så sige om den debat, der nu har været fra Socialdemokratiet; det her drejer sig jo i høj grad om holdninger. Det drejer sig om, hvorvidt man vil acceptere demokratiet. Det drejer sig om, hvorvidt man har den grundfæstede indstilling, at mennesker selv må bestemme over den overenskomst, de skal arbejde under, om man synes, det er noget, der skal dikteres af Folketinget, eller om det er noget, folk tager stilling til ved en afstemning, eventuelt via en konflikt.

Vi står altså fast på, at vi ikke skal diktere folks løn- og arbejdsvilkår her i Folketinget. Vi står fast på, at det er noget, folk selv har ret til at bestemme.

Og når man nu er så overbevist om, at det her er man så glad for ude på arbejdspladserne, hvorfor kunne vi så ikke få lov til at få det sendt ud til afstemning? Hvorfor nægtede man at behandle Enhedslistens forslag om at sende det her til afstemning? For det var det, det gik ud på. Det gik ud på, at vi skulle udsende det her til arbejdsmarkedets parter, at de kunne aftale det og løse alle de problemer, Folketinget ikke har kunnet finde ud af at løse.

De kunne nemlig have lavet tingene sådan, at man viste dem, der var omfattet, og dem, der ikke var omfattet. I dag ved vi ikke, hvem der er omfattet. Man skulle have oversendt det til parterne, så de kunne have sendt det til urafstemning. Jeg vil ikke anbefale et ja. Jeg synes, det er for dårligt. Jeg synes, at arbejdsgiverne skulle tage mere til lommerne. Men så fik medlemmerne ude på arbejdspladserne lov til at stemme om det.

Det er jo det, der er det fuldstændig umulige her i dag. Det er, at man nægter medlemmerne retten til at stemme om deres egen overenskomst. Det er det forfærdelige, at Socialdemokratiet i dag, uden kritik i virkeligheden, bare siger: Vi ved, hvad der er bedst. Vi skal nok bestemme. Og så gør man det sammen med borgerligheden på diktat af arbejdsgiverne.

Nej, det havde klædt Socialdemokratiet, hvis man havde sagt: Vi synes, det her er godt – og det er jo fair at mene det – vi synes, det kan stå sin prøve ved en demokratisk afstemning hos

medlemmerne. Det skulle I have gjort, men det tør I jo ikke. Det er derfor, I ikke engang turde diskutere vores forslag.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget. Jeg tror, der er flere, der er ved at være lidt trætte af de mange gentagelser, så jeg vil prøve at sige noget helt andet.

Vi støtter gerne det lovforslag her for at få konflikten afsluttet. Ikke fordi vi synes, det er den bedste løsning, men det er nødvendigt for at stoppe en fortsat dramatisk konflikt i et land, hvor det Over- og Underdanmark, som hr.

Frank Aaen snakker om, ikke eksisterer.

Der er desværre folk i Danmark, der ikke har det godt. Men det er ikke på grund af for dårlige aftaler på arbejdsmarkedet. Der er andre ting galt.

Vi har haft cirka 10 deputationer på besøg i Arbejdsmarkedsudvalget i aftes. De var ikke særlig repræsentative hverken for fagbevægelsen i Danmark eller for Underdanmark, må man nok konstatere. De havde alle sammen indvendinger imod optjeningen til feriefridage og til omsorgsdage. Det har vi såmænd også. Og de er også blevet forbedret gennem de ændringsforslag og de præciseringer, der er blevet lavet.

De havde i øvrigt også indvendinger imod den aftaleform, det forhandlingsforløb, de havde været igennem, som fik os til i Arbejdsmarkedsudvalget at konstatere, at de nærmest var fejlorganiseret. Det sidste kan godt give os overvejelser om aftale- og afstemningsprocedurerne i den berømte danske model.

Med hensyn til børnefamilierne havde vi i Kristeligt Folkeparti hellere set en forbedring for alle børnefamilier, en forbering, der var besluttet uden for arbejdsmarkedsforliget, inden for den almindelige lovgivning og skatfinansieret, men det har vi taget initiativ til at vi kommer til at debattere i juni, og det vil vi fortsat arbejde med.

Men vi støtter forslaget her med glæde.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Det er en ganske alvorlig situation, der har ført til, at regeringen har foretaget det alvorlige skridt at fremsætte et lovforslag i Folketinget, der efter en meget grundig udvalgsbehandling nu nærmer sig sin vedtagelse takket være et flertal, der ligesom regeringen vil tage et ansvar for, at Danmark kommer i gang igen.